

full dominical

Església de Menorca

Per la gràcia divina
deslliureu-nos de tot mal:
Moreneta menorquina,
Mare del Rei eternal.

(Dels Goigs a la Mare de Déu del Toro)

Número 1505 - Any XXX - 8 maig 2011

Bicentenari del naixement de Francisco Palau y Quer

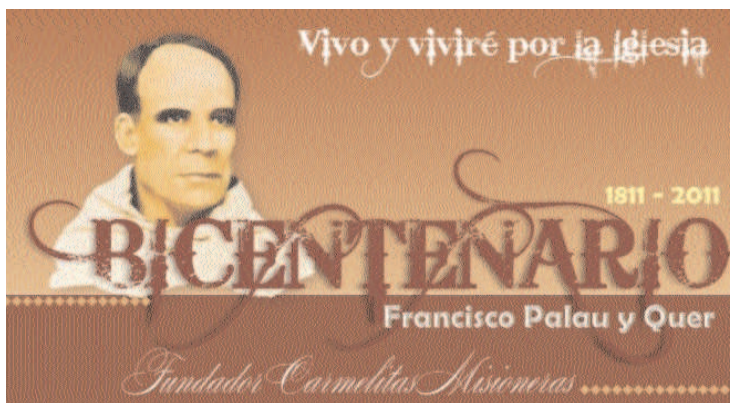
Francisco Palau y Quer, fundador de las Carmelitas Misioneras, nació en Aytona, Lérida, el 29 de diciembre de 1811. Consciente de su llamada al Carmelo Teresiano, hizo su profesión en momentos difíciles para la vida religiosa.

Quién era?

Nace el 29 de diciembre de 1811 en Aytona (Lérida), España. Estudia filosofía y

teología en el Seminario de Lérida. Profesa como Carmelita Descalzo el 15 de noviembre de 1833. Por los azares políticos producidos en España, es exiliado a Francia desde 1840 a 1851. En los alrededores del santuario de Nuestra Señora de Livrón lleva una intensa vida solitaria en 1843. Regresa a España en abril de 1851; se incardina en la diócesis de Barcelona; funda la "Escuela de la Virtud" en noviembre del mismo año. Suprimida la "Escuela", es confinado a Ibiza el 9 de abril de 1854, donde vive profundamente el misterio de la Iglesia. En las islas Baleares, en Menorca 1861, funda la congregación de las Hermanas Carmelitas Misioneras. En enero-marzo de 1872 redacta y publica las Reglas y Constituciones de la Orden Terciaria de Carmelitas Descalzos, que se imprimen en Barcelona. **Muere en Tarragona el 20 de marzo de 1872.**

Francisco Palau es un profeta de nuestros días. Por donde pasa despierta a seguir a Jesús. Su rostro duro, iluminado y suavizado por la gracia, es llamada. El Sí

incondicional que dio a Dios es una palabra clara del mismo Dios para muchos. Una fidelidad a Dios puesta a prueba en las revueltas y persecuciones que le tocó vivir, y una entrega apostólica total a los hermanos, fueron los cauces de que se sirvió para expresar su vocación como carmelita. Su vida nos recuerda la de Jesús: su poder de convocatoria,

el que tenía el Maestro, a cuyo paso los hombres y mujeres, dejándolo todo, le seguían.

Las Carmelitas Misioneras estamos celebrando el Bicentenario del nacimiento de Francisco Palau, por este motivo y por ser Ciudadela en donde nació la Congregación, los días 16 al 19 del mes de mayo, nos visitarán en Peregrinación para ganar el jubileo, un grupo de 20 Hermanas de diferentes países.

Las celebraciones serán el:

***Día 16 de mayo, a las 19,00 h, Eucaristía en la Iglesia del Sant Crist, Ciudadela**

***Día 17 de mayo, a las 19,30 h, Eucaristía, presidida por el Sr. Obispo, Salvador Giménez, en la Iglesia Catedral**

***Día 18 de mayo a las 12,30, Eucaristía en la Iglesia del Roser, en Es Castell**

Quedan todos invitados a participar en estas celebraciones en donde pueden ganar el jubileo.

Carmelitas Misioneras

Diada de Sant Jordi dels Escoltes de Menorca

Els escoltes estem preparant, pel cap de setmana del 7 i 8 de maig, la celebració del nostre patró amb una trobada de tots els Escoltes de Menorca plena d'activitats i convivència entre els membres dels diferents agrupaments de Menorca i amb la intenció de celebrar, també, una fita molt important...el 40è aniversari de l'Associació. El lema que s'ha triat enguany és "**Necessitem del passat per a construir el futur**".

Les activitats començaran dissabte capvespre a Alaior, on es trobaran tots els participants i rebran la benvinguda. A les 18.30 hores està prevista la partida cap a Son Putxet on els llops i daines, rangers i guies, pioners i caravel·les, trucs, caps, pares i mares, etc. gaudiran d'un grapat d'activitats i jocs per a totes les edats.

L'endemà, diumenge 8, tots els participants berenaran junts a Son Putxet i compartiran la celebració de l'**Eucaristia**. Tot seguit, i mentre els escoltes segueixen amb les seves activitats, s'ha organitzat una activitat per a consells d'agrupaments, antics i amics escoltes d'Escoltes de Menorca i altres convidats. L'activitat consistirà en una ruta per Alaior per conèixer diferents punts d'interès d'aquesta població. Per acabar la trobada, tots els participants tornaran a la zona d'acampada per dinar tots junts i fer l'acte de cloenda, a les 15'30 h, abans de cantar la tradicional "Hora dels adéus".

La paraula de Déu

Diiumenge III de Pasqua (Cicle A)

Lectura dels Fets dels Apòstols

2, 14. 22-28

El dia de Pentecostès, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: "Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escoltau bé i sapiguen això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu va acreditar davant vosaltres obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David referint-se a ell, deia: "Sempre tenc present el Senyor, amb ell a la dreta, no cauré mai. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: goig i festa a voler a la vostra presència."

Salm responsorial 15

Resposta: Ensenyau-me, Senyor, el camí que duu a la vida.

-Guardau-me, Déu meu, en vós trob refugi. Jo dic: "Senyor, níngu com vós em fa feliç." Senyor, heretat meua i calze meu, vós m'heu triat la possessió.

-Beneït sigui el Senyor que em dona seny. Fins a les nits m'amo- nesta el meu cor. Sempre tenc present el Senyor; amb ell a la dreta, no cauré mai.

-El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cor repo- sa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni dei- xareu caure a la fossa el qui us estima.

-M'ensenyareu el camí que duu a la vida: goig i festa a voler a la vostra presència; al costat vostre, delícies per sempre.

Lectura de la 1ª carta de sant Pere

1, 17-21

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

24, 13-35

Aquell mateix diumenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els va agafar i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els demanà: "¿De què discutiu entre vosaltres caminant?" Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: "De tots els forasters que hi havia a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps allò que hi ha passat?" Els demanà: "¿Què?" Li contestaren: "El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han retgirat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist." Ell els digué: "Si que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar a la seva glòria?" Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriptures que es referien a ell. Mentrestant s'acostaven al poble on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: "Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar." Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien un a l'altre: "¿No és veritat que els nostres cors s'inflamaven dins nosaltres mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?" Llavors mateix s'aixecaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ell, que deien: "Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó." Ells també con- taven allò que els havia passat pel camí, i com l'havien recone- gut quan partia el pa.

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles

2, 14. 22-28

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, escuchad mis palabras y enteraos bien de lo que pasa. Escuchadme, israelitas: Os hablo de Jesús Nazareno, el hombre que Dios acreditó ante vosotros realizando por su medio los mila- gros, signos y prodigios que conocéis. Conforme al designio pre- visto y sancionado por Dios, os lo entregaron, y vosotros, por mano de paganos, lo matasteis en una cruz. Pero Dios lo resucitó, rompiendo las ataduras de la muerte; no era posible que la muer- te lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Tengo siempre presente al Señor, con él a mi derecha no vacilaré. Por eso se me alegra el corazón, exulta mi lengua, y mi carne descansa esperanzada. Porque no me entregarás a la muerte ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. Me has enseñado el sende- ro de la vida, me saciaras de gozo en tu presencia."

Salmo responsorial 15

Respuesta: Señor, me enseñaras el sendero de la vida.

-Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; yo digo al Señor: «Tú eres mi bien.» El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; mi suerte está en tu mano.

-Bendeciré al Señor, que me aconseja, hasta de noche me instru- ye internamente. Tengo siempre presente al Señor, con él a mi derecha no vacilaré.

-Por eso se me alegra el corazón, se gozan mis entrañas, y mi carne descansa serena. Porque no me entregarás a la muerte, ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción.

-Me enseñarás el sendero de la vida, me saciarás de gozo en tu presencia, de alegría perpetua a tu derecha.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro

1, 17-21

Lectura del santo evangelio según san Lucas

24, 13-35

Dos discípulos de Jesús iban andando aquel mismo día, el pri- mero de la semana, a una aldea llamada Emaús, distante unas dos leguas de Jerusalén; iban comentando todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?» Ellos se detuvieron preo- cupados. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le replicó: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén, que no sabes lo que ha pasado allí estos días?» Él les preguntó: «¿Qué?» Ellos le contestaron: «Lo de Jesús, el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros espe- rábamos que él fuera el futuro liberador de Israel. Y ya ves: hace dos días que sucedió esto. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado: pues fueron muy de mañana al sepulcro, no encontraron su cuerpo, e incluso vinie- ron diciendo que habían visto una aparición de ángeles, que les habían dicho que estaba vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron.» Entonces Jesús les dijo: «Qué necios y torpes sois para creer lo que anunciaron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto para entrar en su gloria?» Y, comenzando por Moisès y siguiendo por los pro- fetas, les explicó lo que se refería a él en toda la Escritura. Ya cerca de la aldea donde iban, él hizo ademán de seguir adelan- te; pero ellos le apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída.» Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció. Ellos comentaron: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el cami- no y nos explicaba las Escrituras?» Y, levantándose al momen- to, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón.» Y ellos con- taron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

evangeli i vida

"Queda't amb nosaltres"

El camí d'Emaús, en un primer moment, pot significar desil·lusió, desesperança, fuga, refugi, oblit, nostàlgia. És evident que els dos deixebles que anaven cap a Emaús patien un cert síndrome depressiu. Diuen que les depressions exògenes són resultat de causes externes. Seria aquest el cas d'aquells deixebles? L'anar capficats, pot ser, era la conseqüència de l'aparent fracàs d'Aquell de qui esperaven "que seria l'alliberador d'Israel". Però el camí d'Emaús, per gràcia del Senyor, esdevingué camí de fe, lloc de trobada i trobada d'amistat. Crist és feu trobadís i es deixà desitjar. De manera suau els anà curant les ferides, els il·luminà amb la paraula i se'ls manifestà amb signes. El camí esdevingué catequesi i celebració pasqual. Llavors caminant amb Crist ressuscitat, el trajecte ja no fou "Via Crucis", sinó "Via Lucis". Veren al Senyor i tot esdevingué nou. Ja no pogueren callar i corre-gueren a anunciar-ho. Fou la Pasqua d'ells i ha de ser la nostra.

Que polida l'actitud de Jesús i quina ensenyança per a nosaltres quan s'apropa a ells i escoltant-los de manera discreta els pregunta posant-se a l'alçada dels caminants: "de què par-lau?". La conversa prengué un altra to, és el que passa quan les coses s'afronten des de Déu. El visitant oferí als caminants una nova perspectiva. Els mateixos fets que eren causants del desànim interpretats des de Déu a la llum de les Escriptures esdevenien llum per al present i per al futur. És el que passa, sens Déu l'home no té futur, camina cap a l'absurd, per altra banda, amb Déu l'horitzó de l'home és il·limitat inclòs encara quan li toca patir i enfrontar-se amb la mort.

¿No calia que el Messies patís tot açò abans d'entrar a la seva glòria? Quant li costa a la nostra raó entendre el misteri encara que l'haguem vist verificat en Jesucrist. Ell s'enfrontà amb

la mort amb aquesta actitud, la d'entrar a la glòria i per açò a nosaltres ens ensenya a veure com Ell. Però la nostra ment molts de cops es manté obtusa, incapaç de creure el que anunciaren els profetes i el que el mateix Jesús visqué. Per açò necessitam una i mil vegades que ens surti a camí i ens yagi explicant les Escriptures i parteixi per a nosaltres el pa. És a dir ens alimenti amb el seu cos i la seva sang. És a l'eucaristia on ens trobam amb Jesucrist viu i gloriós. És a l'eucaristia on cada setmana tenim una cita eclesial amb els germans per a reforçar la nostra fe.

Açò de la fracció del pa no és un caprici, és una necessitat. Per aquest motiu l'evangeli d'aquest diumenge ens ajuda a contemplar l'eucaristia i a descobrir-ne tot el seu dinamisme: Jesús que ens obre el sentit de les escriptures, que culminen en el Misteri de la Pasqua; trobar-nos amb el Ressuscitat que ens treu el pes de l'angoixa i la desesperança; partir amb joia el pa nou de la Pasqua; compartir amb els creients la fe pasqual. Són tot açò les nostres misses? Què fa falta aportar-hi, tots els creients, els preveres i els altres ministres?.

No sens raó en aquets diumenges de Pasqua, l'Eucaristia encara està més centrada en l'essencial, el bessó de la nostra fe: el Ressuscitat.

"Queda't amb nosaltres" li digueren els deixebles d'Emaús i s'hi quedà per sempre, encara fins avui. Haver experimentat aquesta presència sacramental i viure des d'ella és el que ens fa testimonis. Referen el camí, perquè no podien callar al qui havien trobat. No serà que si nosaltres, tants de cops, anam capficats, es perquè ens manca aquesta presència? No és que ell no es faci trobadís, més bé, pot ser que jo em faig fugidís.

Joan Miquel Sastre Preto

A la Mare de Déu del Toro

(D'unes gloses copiades literalment i escrites per en Bartomeu Pons Florit, (en Tolo de Santa Teresa) traspasat el 22 d'abril de 2011, dia de Divendres Sant. Que el cel sia)

Una nit molt reposada Tots es van posar a resar I per cert que va quedà Aquella gent animada Sa muntanya enllumenada Com un dia de sol clar	Gràcies li varen donar D'haver arribat en salvament	Que no hi ha puesto millor Per Menorca governar.	Vós sou Mare d'un Déu viu Menorquins quina sort Tal muntanya posseïu Sa riquesa que teniu No la té ningun milord.
Oh quin goig i alegria Aquells frares van tenir Així que van descobrir La santa imatge de Maria Que en los braços tenia A Jesús qui és el seu fill.	Aquella gent fatigada Tots anaren a dormir L'endemà en sa matinada Tots se varen dirigir A nostre imatge sagrada I allà a on l'havien deixada No li van encontrar-li.	Allà la veu es pagès I també es menestral De tota Menorca en general Sa montanya es descobreix I ella d'allà assisteix A tot hom per igual.	Us venen a visitar De pobles petits i grans Heretges i cristians De tota casta n'hi ha I vós a tothom dau sa mà I los mirau com a germans.
Tot d'una el Pare prior En molt de gust i coratge Va abraçar aquella imatge I sa la va endur en processó Pel seu convent puser-lo A Llinarix el seu paratge.	Per tots els puestos van mirar Pensaven que l'havien robada En sa porta ben tancada Nostra Mare se'n va anar I es que ella ja demostrava Los milacres que ara fa.	Per cert que s'en varen anar Al Toro altra vegada I allà a on l'havien trobada La varen tornar encontrar I van veure ben clar Que allà estava destinada.	Venguin espanyols i francesos Venguin de tota nació Venguin de Ciutadella i Alaior Venguin tots els maonesos Sempre teniu els braços estesos Pel qui ve a honrar-vós
Quan van ésser a nes convent La varen posar a l'altar I un Tedeum van cantar A nostre Déu Omnipotent	Aquí se lis canvia La seva alegria en tristor Emperò nostre Senyor Prompte los va avisar Que no la volia allà Ni a Ciutadella ni a Maó Sinó allà a on l'havien trobada	Verge Santa i Sagrada Mare del mateix Senyor Vós sou s'estrella mirada Vós heu fet Menorca honrada Vós sou sa pedra envejada De tota alta nació.	Aquí acaba l'història No la vull allargar més Voldria tothom tingués Nostra Mare en la memòria Que mos ajudi aquí i després Mos doni la santa glòria. Amén
		Vós sou Mare d'un Déu mort	

LA
BONA
NOTÍCIA
Salms de
la Tercera
Setmana

Dg 8, III de Pasqua: Fets 2, 14. 22-33 / Sal 15 / 1P 1, 17-21 / Lc 24, 13-35.
 Dl 9, La Mare de Déu del Toro (S): Fets 1, 12-14 / Sal Is 2, 1.4-5.7 / Ga 4, 4-7 / Lluc 1, 39-55.
 Dt 10, Sant Joan d'Àvila, patró de la clerecia d'Espanya (MO): Fets 7, 51-8, 1a / Sal 30 / Jn 6, 30-35.
 Dc 11, Fèria: Fets 8, 1b-8 / Sal 65 / Jn 6, 35-40.
 Dj 12, Fèria: Fets 8, 26-40 / Sal 65 / Jn 6, 44-51.
 Dv 13, Fèria: Fets 9, 1-20 / Sal 116 / Jn 6, 52-59.
 Dt 14, Sant Maties, apòstol (F): Fets 1, 15-17. 20-26 / Sal 112 / Jn 15, 9-17.
 Dg 15, IV de Pasqua: Fets 2, 14a. 36-41 / Sal 22 / 1P 2, 20b-25 / Jn 10, 1-10.

XLVIII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Lema: "Proposar les Vocacions a l'Església Local"

15 de maig de 2011 - IV Diumenge de Pasqua

El missatge del **Papa Benet XVI** referent aquesta Jornada ens diu:

"La vocació dels deixebles neix precisament en el col·loqui íntim de Jesús amb el Pare. Les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida consagrada són primordialment fruit d'un contacte constant amb el Déu viu i d'una oració insistent que s'eleva a "l'amo dels sembrats" tant a les comunitats parroquials, com a les famílies cristianes i als cenacles vocacionals... El Senyor no deixa de cridar en totes les edats de la vida, per a compartir la seva missió i servir l'Església en el ministeri ordenat i en la vida consagrada, i l'Església "està cridada a custodiar aquest do, a voler-lo i estimar-lo". Ella és responsable del naixement i de la maduració de les vocacions sacerdotals... Convé que cada Església local es faci cada cop més sensible i atenta a la pastoral vocacional..."

Valorant i seguint la paraula del Papa i assumint la nostra responsabilitat, el Secretariat Diocesà per a les Vocacions us convida a tots, sense fer diferències o crides particulars, a viure i a formar part d'un torn de pregària que es durà a terme **dia 15 de maig als monestirs de les Concepcionistes de Maó i de Sta. Clara de Ciutadella**. Demanem als grups aquí assenyalats que vulguin estalviar i fer viva una pregària a les hores que indiquem, i que està oberta a tothom i a qualsevol dels seus torns:

Monestir de les Concepcionistes de Maó i de Sta. Clara de Ciutadella

9 h. Eucaristia (Germanes Concepcionistes)
 10,15 h. Eucaristia (Germanes Clarisses)
 12 h. Escolans i persones que cuiden de la música a les celebracions.
 12,30 h. Frater i visitadors de malalts.
 13 h. Membres de Vida Creixent.
 17 h. Catequistes de 7/12 anys.
 17,30 h. Catequistes de Confirmació i responsables de Clubs parroquials i Escoltisme.
 18 h. Adoració Nocturna i Confraries.
 18,30 h. Grups de Càritas Parroquials i Càritas Diocesana
 19 h. Equips de la Mare de Déu i preparadors dels qui

s'han de casar.

19,30 h. Religioses i preveres.

20 h. Pregària de vespres. (Germanes Clarisses).

Gràcies per la vostra sensibilitat i pregària a favor de deixondir entre nosaltres la crida a una vida sacerdotal i consagrada,

El Secretariat per a les Vocacions

Selecció de personal

AUXILIAR MONITOR/A TALLER PRELABORAL MESTRAL

Requisits: ·Formació i/o experiència dins l'àmbit social. ·Carnet de conduir B i vehicle propi. Es valorarà: ·Capacitat de treball en equip. ·Habilitats en gestió del temps. ·Capacitats comunicatives. Jornada i ubicació: ·Jornada de 30 hores. ·Horari matins de dilluns a divendres. ·Maó. S'ofereix: ·Incorporació immediata. ·Formació continuada a càrrec de l'entitat ·Contracte per obra i servei. Interessats, enviar currículum abans del 10 de Maig a les oficines de Càritas Diocesana de Menorca: C/Santa Eulàlia, 83, Maó. Tel. 971 36 10 01 C/Fivaller, 20, Ciutadella. Tel. 971 48 11 37.

Al programa Humans d'aquesta setmana :

- ◆ **Entrevista:** A Floria Pons Coll, autora del llibre "La búsqueda de violeta"
 - ◆ **Reportatge:** "Un Sant Jordi de 40 aniversari" En aquest reportatge es recullen els principals moments de la Trobada Sant Jordi dels Escoltes de Menorca que es celebra aquest cap de setmana.
- A Televisió Menorquina Dijous, dia 12 a les 22 h.. Divendres, dia 13, a les 13'15 i 21'10 h.**
 També a les pàgines web: www.bisbatdemenorca.com i Menorca.info

DIUMENGE III DE PASQUA CICLE A

Els exposava tots els llocs de les Escriptures que es referien a ell. Jesús, Paraula feta carn, parla de si mateix citant l'Escriptura, paraula de Déu pel seu poble. És impossible dissociar l'Escriptura i Jesús. No es comprèn la persona de Jesús més que a través de l'Escriptura que no troba el seu acompliment més que en ell.

Des del moment que no escolten Moisès i els profetes, encara que algú ressuscitès d'entre els morts, no es convencerien, digué Jesús al final de la paràbola del ric desprietat i del pobre Llätzer. És l'experiència feta pels deixebles d'Emaús, tenen en mà tots els elements de la

fe, l'Escriptura, l'ensenyament rebut de Jesús, l'anunci fet a les dones pels àngels..., i per tant! Cal que Jesús mateix, interpreta els esdeveniments a la llum de l'Escriptura ja que posa el signe del pa "eucarititzat" perquè brolli la fe.

El camí que Jesús ha recorregut amb els deixebles pel camí a Emaús, és ara l'Església que el porta a terme amb els seus fidels. Ha rebut la càrrega de transmetre l'Escriptura a fi que tot home conegui el Crist ressuscitat, hha rebut la gràcia de repetir el gest de Jesús en el pa i el vi "en memòria d'ell" perquè tot home trobi Crist ressuscitat.

El que vosaltres veis i sentiu – diu Pere-, és un poble que dóna gràcies per la resurrecció de Jesús sempre present en la seva Església, per la paraula i pel pa, fins a la fi dels temps: Aclama Déu, tota la terra, cantau a la glòria del seu nom, donau-li gràcies, lloau-lo, al·leluia!

LA TAULA DE LA PARAULA

PER APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA: [Fets 2, 14.22b-33](#)

El discurs de Pere el matí de la Pentecosta, no té altre objectiu: conduir la multitud al reconeixement Jesús, Jesús de Natzaret era un home que Déu va acreditar davant vosaltres obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals, és a dir, com Déu.

Veure en Jesús un profeta i fins i tot un gran profeta, cadascun pot admetre sense massa dificultat, però acceptar que ell sigui Déu, el pas és més difícil. És per açò que Pere, sostenint-se en la continuïtat de del disegni de Déu, fonamenta la seva demostració sobre l'Escriptura i particularment sobre David de qui ningú no negarà la qualitat de profeta, així, doncs ha anunciat la resurrecció de Crist. Ell que morí, veié que un, més gran que ell no coneixerà la "corrupció" de la carn. . *Es tracta de Jesús – diu Pere- aquell que ha viscut entre nosaltres Déu l'ha ressuscitat. Hi insisteix per dues vegades i conclou: nosaltres en som testimonis.*

Els qui escoltaven Pere, al final del seu discurs, no poden fer l'experiència directe de la resurrecció de Jesús, però contràriament la seva experiència irremplaçable és la trobada amb homes que abans eren porucs, plens de temor, súbitament transformats per l'Esperit Sant: *és açò que vosaltres veis i sentiu.*

És açò que tot home entrant en una assemblea dominical hauria de veure i sentir: un poble transformat per la vida de l'Esperit...

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector estarà atent als tres temps del discurs de Pere, ressò de la predicació de l'Església primitiva:

- L'exposició del subjecte: *es tracta de Jesús el Natzarè, a través del seu ministeri obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals, i el misteri pasqual Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu.*
- La citació bíblica manifestant la continuïtat de l'obra de Déu i el seu compliment en Jesús: *Perquè David referint-se a ell, deia: «Sempre tenc present el Senyor, amb ell a la dreta, no cauré mai. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo...*
- La confirmació de la realització de les promeses i l'Actualització per a tot home: *Aquest Jesús, Déu l'ha ressuscitat, nosaltres en som testimonis... l'Esperit Sant... ell l'ha vessat sobre nosaltres. És açò que vosaltres veis i sentiu. (Act 2, 32).*

SALM 15 (16)

Sempre tenc present el Senyor, amb ell a la dreta, no cauré mai. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. Sostenint-se sobre aquest verset que Pere al matí de la Pentecosta, anuncia la resurrecció de Jesús.

Quan el salmista escriu aquests versets, la consciència d'Israel pel que fa a la resurrecció dels morts està lluny de ser clarament formulada. És per açò que aquest verset un to negatiu que manifesta una iontuïció, una esperança encara confusa: aquest Déu tan bo, tan provident, tan atent envers la seva creatura no la ppot deixar desaparèixer.

El salmista ha fet l'experiència de l'amor del Déu únic. Sorgit del paganisme, ell a fet l'elecció deliberada de Déu contra els ídols. Sap que la temptació de retornar als ídols és gran, d'aquí la súplica inicial: *Guardau-me, Déu meu,, confessant la seva fe: Senyor, heretat meua i calze meu, vós m'heu triat la possessió; la part que m'ha tocat és deliciosa i m'encisa la meua heretat.*

En llavis de Jesús, aquestes paraules tenen una ressonància especial: *guardau-me, Déu meu* es sent a l'ombra de Getsemani: *que es faci la vostra voluntat i no la meua*. Jesús sap en veritat que la seva sort depèn només de Déu.

La intuïció del salmista i la confiança absoluta de Crist vénen a fortificar l'esperança de l'Església que, com Pere, s'alegra de la resurrecció del Senyor, primícia de la seva pròpia resurrecció.

PER APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: [Pere 1, 17-21.](#)

És sota l'angle de la joia del que parlava diumenge passat, que cal entendre la frase central del text d'avui: *Pensau que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte.* La sang de l'Anyell sense tara, és aquell que Israel vessava cada any per fer la cerimònia de la seva ailliberació de l'esclavitud. Es tracta, doncs, d'una sang de "festa". Festa tan gran que avui, es tracta de l'alliberació definitiva aconseguida per Jesucrist. Alliberació que fa de cada home que l'accepta, un fill de Déu.

Jesús és aquell que condueix al Pare de manera gratuïta perquè ni l'or ni la plata aconseguen aquest privilegi. Per ell, solament, els homes retornen a poder ser capaços d'invocar Déu com a Pare. A partir de llavors, poden viure en el temor de Déu, en una actitud filial, feta de respecte i de confiança total. S'ha acabat el temps d'anar errants i de la vida sense objectiu: Jesús és el camí vers el Pare.

PROCLAMAR AQUESTA LECTURA

Aquesta curta lectura serà l'ocasió perquè el lector prengui el temps per a ressaltar els elements importants. Marcarà pauses en els diferents moments "frontissa" del text per a despertar l'atenció dels fidels.

La preparació feta a partir del leccionari dominical ajudarà molt el lector, perquè cada pàgina del text és impresa per a ser proclamada en veu alta.

PER APROFUNDIR L'EVANGELI: [Lluc 24, 13-35](#)

Dos homes tristos caminen de Jerusalem a Emaús. Dos homes replegats sobre si mateixos parlen de la seva decepció davant la mort de Jesús. Dos homes engegats no veuen qui és aquell home que camina amb ells.

El grup dels deixebles abatuts es disloca. Els qui van a Emaús han perdut l'esperança, caminen vers un objectiu sense futur, els seus records són afeixugats per la decepció, Jesús ve i els deixa desfogar abans de convidar-los a reconsiderar els esdeveniments dels que n'havien estat testimonis a la llum de les Escripures. La llarga catequesi de Jesús no sembla produir un efecte immediat sobre els deixebles sinó un desig de romandre encara un moment amb aquest home: *queda amb nosaltres,*

Cal la complicitat d'un gest perquè es produeixi el "reconeixement": gest propi de Jesús, gest de la multiplicació dels pans, gest de la Cena. El xoc de la trobada es produeix en aquest moment. Després de la mediació de la paraula intervé la mediació del cos. La lliçó d'exegesi i la fracció del pa, arquetips de tota celebració eucarística, són els posats en obra per Jesús per obrir el cor dels seus. És per aquí que fa néixer en ells la fe. Els deixebles que fins aleshores pareixien absents, sense reacció, reprenen vida: els seus ulls s'obriren, i ells mateixos realitzen l'emoció que els omplia quan Jesús els parlava: *No és veritat que els nostres cors s'inflamaven dins nosaltres mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?»*. La presència de Jesús ara desapareguda els retorna a si mateixos i els ha obert un nou futur.

Dos homes il·luminats reconeixen aquell que no és ja més visible. Dos homes feliços s'aixequen i conten als deixebles la seva trobada amb Jesús ressuscitat.

La conversió interior viscuda pels deixebles d'Emaús es refereix tot cristià compromès en el camí d'un compromís d'una transformació en profunditat.

Cada diumenge Crist ens explica les Escripures i el partir el pa. No queda altra cosa a fer que sortir clamant joiosament: és veritat, el Senyor ha ressuscitat, nosaltres l'hem reconegut quan partia el pa.